

Нѣкои отъ офицеритѣ не одобряваха тоя начинъ на дѣйствование . . .

— Това прилича на „баранта“ — (плячка), казваха тѣ. Дава се на войниците твърдѣ лошѣ примѣръ.

Наистина, при всичко, че гражданитѣ бѣха си оставили имота на произвела на сѣдбата, който щѣше да попадне въ рѣцѣтъ на Турцитѣ, но не трѣбваше да каратъ войниците да чупятъ вратитѣ и прозорцитѣ на магазинитѣ, — толкова повече, че противника бѣше още далечъ, а притежателитѣ на магазинитѣ се навъртаха около Шипка и, поканени, тѣ на драго сърдце щѣха сами да отворятъ вратитѣ на дюгенитѣ си на българскитѣ войници, само за да не остане имота имъ въ турски рѣцѣ.

Слѣдъ като се напихме съ чай и си похапнахме, на посланата черга се сложиха карти, но не географически, — не планове, понеже такива отъ излизанието ни отъ Кишиневъ не бѣхъ видѣлъ нито у единъ офицеръ, а за играње.

— Е, юнаци, сѣдайте да си испитаме *късметя*, каза ротмистръ Н. Сутрѣ ще имаме бой; Богъ знае, какво ще се случи съ насъ.

Почти всички офицери не чакаха втора покана. Едни отъ тѣхъ седнаха на едно колѣно, други полулегнаха на едната си страна, трети седнаха по турски около картитѣ и играта се започна. Желтици съ шепи се туряха подъ картитѣ, още въ началото на играта нѣкои отъ офицеритѣ, — интимнитѣ приятели на Чилева, започнаха да го подзакачатъ.

— Е, какъ върви, Константинъ Борисовичъ? Шибатъ ли те?

— Лошо, братко, лошо. До сега нито веднѣжъ не ми се дадохъ двѣ карти на редъ! казваше плачевно Чилевъ.

— Хмъ! Ами ти сега много скромно играешъ, се обажда единъ. Тури добъръ кушъ, загжни картата и шибни банката.

Но нито промѣняването на картитѣ и мѣстото, нито прикѣсването на врѣме играта, не помагаше. Чилевъ току бъркаше въ торбата и вадеше съ шепи.